

dopisu a zkoumati, pokud tento poskytuje snad podklad pro řešení otázky, byl-li řečený dopis určen Dr. K-ovi jako předsedovi lékařské župy a tedy lékařské župě či jen jako osobě soukromé. Poukázáno buď tu na oslovení: »Milý příteli«, závěrek: »zdraví Tě co nejsrdečněji Tvůj Dr. M.«, připomínku soukromé schůzky obviněného s adresátem, projev intimních pocitů obviněného při četbě vzpomínek na Dr. Thomayera a projev mínění, že při oslavě Dr. Thomayera by měl důvodně promluvit adresát jako bývalý asistent Hlavův.

Čís. 3443.

Skutková podstata zločinu podle § 286 písm. f) voj. tr. zák. není dána pro nedostatek zákonné známky deliktové »svévolného vydání zkáze« nebo jiného způsobu trestné činnosti, jež jsou v § 286 písm. f) voj. tr. zák. výčetmo uvedeny, když vojín součástíku vojenské výstroje u někoho jen odložil, aniž projevil úmysl, vydati ji zkáze, a tak, by se o tom dozvěděla vojenská správa.

V takovém případě nemůže přijíti v úvahu ani zločin podle § 21 čís. 1 zák. na ochr. rep. na straně toho, u něhož byla součástíka výstroje zanechána.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1929, Zm II 100/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 28. prosince 1927, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločiny podle § 21. čís. 1 a 2 zák. na ochranu republiky, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, dovolávající se důvodů zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., není oprávněna. Soud nalézací nenabyl přesvědčení o vině obžalovaných v podstatě z toho důvodu, že výsledky řízení neposkytují bezpečného podkladu, by vzal za prokázáno, že obžalovaní mohli si býti a byli vědomi, že ponechávajíce bluzu a kalhoty W-ovy ve svém domě, napomáhají mu při spáchání vojenského zločinu svévolného ničení částek erárního výstroje podle § 286 f) tr. zák. voj., a že, když zjistili, že řečený vojín u nich zanechal ony dvě součástky výstroje, věděli, že sběhne, nebo snad již sběhl, poněvadž nalézací soud uvěřil zodpovídání se obžalovaných, že byli přesvědčeni, že W., než mu dovolená skončí, pro bluzu a kalhoty si přijde, ježto nevěděli, že sběhl, že však později na bluzu a kalhoty zapomněli a o ně se tedy nestarali, že však je v červnu 1926 ihned a ochotně vydali četnictvu, když toto přišlo věc vyšetřovati.

Pokud jde o zločin podle § 21 čís. 1 zák. na ochr. rep., t. j. pomáhání při vojenském zločinu podle § 286 písm. f) voj. tr. zák., jeho skutková podstata na základě zjištění soudu nalézacího, že obžalovaní ponechali

ve svém domě po dobu několika měsíců částky vojenské výstroje vojínem W-em odložené, že je na půdě svého domu ukrývali, že po celou tu dobu nepodnikli nic, by úřady zvěděly, že tyto věci přechovávají, již po stránce objektivní sotva by přicházela v úvahu. Zločinu podle § 286 písm. f) voj. tr. zák. se totiž dopouští, kdo součástku vojenského výstroje přijatou od státu k vlastní služební potřebě v ceně větší než 50 Kč prodá, prohraje, zastaví nebo svévolně vydá zkáze. Poněvadž v souzeném případě první soud zjistil, že vojín W. erární bluzu a kalhoty u manželů H-ových jen odložil (aniž projevil úmysl vydati je zkáze), a rozsudek divis. soudu v Olomouci č. j. Dtr 187/27 v té příčině výslovně praví, že W. zanechal bluzu a kalhoty u kantinského H-a takovým způsobem, by se o nich vojenská správa dozvěděla a právě z toho důvodu nebyl W. vojenským soudem pro odstranění těchto součástí výstroje vůbec ani stihán, není tu dána objektivní skutková podstata zločinu podle § 286 písm. f) voj. tr. zák. na straně W-ově pro nedostatek zákonné známky deliktové »svévolného vydání zkáze« nebo jiného způsobu trestné činnosti, jež jsou výčetmo uvedeny v § 286 písm. f) tr. zák. voj. a přirozeně nemůže pak přijíti v úvahu ani zločin podle § 21 čis. 1 zák. na ochr. rep. na straně obžalovaných, jehož by se dopustili pomáháním při prodeji, prohře, zastavení nebo svévolném vydání zkáze vojenského výstroje, vědouce, že má hodnotu větší než 50 Kč. Bezdůvodné zmateční stížnosti nebylo proto vyhověno.

Čís. 3444.

Tisková novela (zákon ze dne 30. května 1924, čís. 124 sb. z. a n.).

Výrok o odškodném ve smyslu § 17 tisk. nov. není součástí ani výroku o vině ani výroku o trestu, nýbrž je zvláštním rozhodnutím o soukromoprávním nároku uražené osoby, při čemž nejde o náhradu škody hmotné, nýbrž o zadostiučinění za újmu na statcích nemotných.

Rozhodnutí podle § 17 tisk. nov. ponechává zákon volnému uvážení soudu, ovšem jen k návrhu osoby oprávněné.

Rozhodnutí podle § 17 tisk. nov. lze podle § 283 tr. ř. napadati jen odvoláním, nikoli zmateční stížností.

Pokud jde o odvolání, nikoliv o zmateční stížnost (§ 281 čis. 11 tr. ř.), uplatňuje-li opravný prostředek, že soud prvé stolice, použiv předpisu § 4 zák. o podmíněném odsouzení neprávem, učinil podmíněné odsouzení závislým na tom, že obžalovaný dá soukromému obžalobci podle § 17 tisk. nov. zadostiučinění za utrpěné příkoří »podle svých sil«.

Není důvodu, by bylo přihlíženo jako k přitěžující okolnosti k tomu, že bylo tiskovou urážkou ohroženo dobré jméno uraženého, bylo-li uraženému k jeho žádosti dáno zadostiučinění přiznáním odškodného ve smyslu § 17 tisk. nov.

Náhradu nákladů na řízení zrušovací nelze uložit obžalovanému solidárně s vydatelem časopisu, netýkalo-li se opravné řízení odpovědného redaktora a tomuto náhrada uložena nebyla (§ 21 odst. první a druhý tisk. nov.).